

Forfatter: Anker, Carsten Tank

Titel: BREV TIL: Christian Frederik FRA: Anker, Carsten Tank (1814-04-11)

Citation: Anker, Carsten Tank: "BREV TIL: Christian Frederik FRA: Anker, Carsten Tank (1814-04-11)", i *Christian Frederik og Carsten Anker's Brevveksling 1814 - samt Uddrag af deres Breve fra 1801-13 og fra 1815-17*, CHRISTIANIA, s. 204. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002155169-000-shoot-L0021551690000075.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Christian Frederik og Carsten Anker's Brevveksling 1814 - samt Uddrag af deres Breve fra 1801-13 og fra 1815-17

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

9

Privat.

London 11. April 1814.

Allerede i Leith og Edinburgh erfarede jeg at maatte være belavet paa store, ja uovervindelige Vanskeligheder ved min Ankomst til London. Ponte-Corvo er endnu Nationens Idole [Afgud]. Denne offentlige Stemning generer Ministerium, om det endog hemmeligen ønskede at favorisere Norge og at blive af med ham.

Jeg havde næsten 1 Times Samtale med Understatssekretseren, Hamilton, igaar, en Time efter min Ankomst.

Skjønt klog og forsigtig horte han mig med Interesse og stor Opmerksomhed. Engang sagde han mig dog: „I am afraid, Mr. Anker, that You are speaking to the winds." [Jeg er hange for, at De taler til Vindene, Hr. Anker.] Jeg svarede, at jeg var overtydet om det modsatte, da jeg talte til en Engelskmand, som altid hadede Undertrykkelse og beskyttede Frihed. Det forstaar sig, at han hadede Ponte-Corvo og den hele Handling med ham. „Vore Privilegier blev jo konserverede, vi skulde jo blive trie, faa Korn etc. etc.". Alt dette blev besvaret med Ro og Styrke. Ponte-Corvo og de Svenske nk jeg beskrevet, som de fortjener. Imidlertid merkede jeg nok — hans fortrolige Tone uagtet — at jeg for det første havde ikke meget at vente.

At D. K. Høihed var dansk Prins, følgelig kunde vente at sukkedere til Tronen, naar vakant, ligger dem meget paa Hjertet. De siger rent ud, at Hensigten med det foretagne kun er at bringe Danmark og Norge sammen igjen.

Den svenske Mission har havt den Malice bestemt at kalde alt en Farce, en Intrige mellem D. K. H. og Kongen.

Den almindelige Mening er, at Danmark og Norge vil igjen blive forenede formedelst D. K. Høiheds Arveret, og at England aldrig burde taale dette. Jeg har søgt at berolige dem herover. Dette bliver det vanskeligste Punkt for D. K. Høihed at jævne uden Offer.

Maaske Kongen hæver Forlegenheden ved et Magtsprog og forandrer Sukcessionen. Skulde Stødet komme fra Norge og Urostiftere eller kortsynede Patrioter faa drevet igjennem som Grundlov nu paa Rigsdagen, at Danmark og Norge aldrig mere skulde kunne forenes, eller og at dette blev det eneste Middel s. 205 at redde Norge fra Sverige og erh verve Englands Garanti, hvad beslutter D. K. Høihed Dem da til? Forlegenheden blev stor. Her maatte negocieres hemmeligen med Kongen og [man maatte] faa liam til at indsætte den elskede Prins Fritz [senere Frederic VII.] til Tronarving i Danmark. Den norske Krone maatte da eksksmive tilfalde D. K. Høiheds tilkommende Æt. Dette var dog saa nær muligt, at man maatte haabe med Guds Bistand at se Venskab blive Frugten af Slegtskab.

Bedst var det dog, om denne question [Spørgsmaal] slet ikke kom i Betragtning paa Rigsdagen; ved Negociationen kunde man senere lempelig komme til Maalet. Dog, dette vigtige Punkt er da i dette Nu forbi. Kun vilde jeg belave D. K. Høihed paa Indvendinger herfra, endog uden Hensyn til Ponte-Corvo, thi man hader Danmark og har besluttet dets Adskillelse fra Norge.

Lord Liverpool gjorde mig straks i Begyndelsen Anmerkninger og veiledede dem med et Slags Smil, som tilkjendegav, at han dans sa profunde sagesse [med sin dybe Visdom] ret godt fattede, hvor man pegede hen, igjentagende et Par Ganger Dansk Prins. Denne ufortjente Mistanke opbragte mig, og med Varme forkastede og afbeviste jeg den i mine Samtaler saavel med Lord Liverpool som med Hamilton, med Baron Jacobi og' de svenske Herrer. Disse sidste, som Hovedpersonerne, blev aldeles overbeviste.

„Saadanne Maskerader," sagde jeg, „var nedenfor disse ædle Karakterer. Kongen var ikke mere min Suveræn, jeg havde desuden at klage over udmerket Tilsidesættelse" men den Omstændighed skulde aldrig friste mig til at tie, naar ham skede Uret. Kongen var ulykkelig, men retskaffen, og som saadan havde han opfyldt sit Løfte. D. K. Høihed var ophøiet over alle Kunster etc. Deres Handlinger var aabenbare etc."

Har jeg altsaa ikke udrettet andet, saa har jeg dog nefærdiggjort den Monark, som ikke har handlet ædelt mod mig.

Summen paa Lord Liverpools Tale var og blev denne, at England fandt sig forpligtet at understøtte Sverige for at skaffe det Norge, og da jeg tilsidst udlod mig med, at det var en ædlere Rolle for England at mediere Ered og god Eorstaaelse s. 206 mellem Norge og Sverige, og at jeg endnu stolede paa, at man heller valgte denne, sagde han til mig med rene Ord, som følger:

„Hr. Anker, der er intet, jeg mindre ønskede at gjøre end at bedrage Dem. Vil de Norske lade Prim Christian reise til Danmark, saa vil vi i alt, hvad vi kan, hjælpe Dem til gode Konditioner med Sverige; men beholder de denne danske Prins hos dem og persisterer i [fastholder] at ville være uafhængige, da maa vi assistere

Sverige i at erobre Norge."

Dette afgjørende og haarde Svar overvældede mig. Jeg stod op og spurgte:

„Er dette Deres Lordships Ultimatum?" [Er dette Deres Herligheds sidste Ord?]

Nu stod han ogsaa op og svarede med en alvorlig Mine:

„Yes it is, Sir." [Ja, det er, min Herre.]

„Nu," sagde jeg, „saa er dette vor Dødsdom; thi Norge vil ikke blive svensk, hænde hvad hænde vil."

Jeg bnkkede og gik, dog uden at skynde mig.

Da Hamilton lod mig hente [se Punkt 11 i den officielle Indberetning af samme Dato], var det for at bede mig forlade England, saasart det faldt mig nogenlunde beleiligt. Dette, sagde han, havde Lord Liverpool beordret ham at sige mig.

Endnu tabte jeg dog ikke Modet, og jeg har Anledning til at tro alt dette at være gjort og sagt paa Skrømt; thi noget maa man dog vel gjøre for ei at blive mistænkt for falsk eller partisk.

Aldrig har jeg havt saa god Tid og Ro til at ytre mig om alt som i den Samtale. Intet blev glemt. Jeg lod Hamilton forstaa, hvad England risikerede ved at bringe Norge i Sveriges Magt, og hvad Norge betydede som nøie Allieret med England, da jeg havde Vilkaar at tilbyde, som vilde findes vigtige. Jeg bad ham ikke sende mig bort, da jeg kunde blive et Middel til at virke en nyttig Forening. Overalt havde jeg nogle Ekskursioner [Udfragter] at gjøre i Landet, som man vel ei vilde negte mig, etc.

s. 207 Robert, Jarl af Liverpool,

Britisk Førsteminister.
1770—1828.

s. 208s. 209Alt dette tog han meget godt og sagde, at han vilde tale med Lord Liverpool derom, og at jeg skulde høre fra ham, hvilket endnu ikke er skeet.

D. K. Høihed merker, at min liele Politik i dette Øieblik bestaar blot i at vinde Tid. Netop samme Hensigt havde jeg med at indlade mig med Jacobi etc., saa og for at faa nyttige Oplysninger.

Jacobi sagde mig, at han troede Rehausen [den svenske Envoyé i London] vilde kunne udvirke min Afreise. At dette ikke er skeet, giver mig den hemmelige Formodning, at man her ikke mener det saa ilde med mig.

Overalt bliver jeg, til man sender mig bort, og da tager jeg nok Veien til Kontinenten for at aflevere Brevene. Jeg vil da erfare de Allieredes sande Hensigter med Ponte-Corvo.

Den gamle General Blücher er min meget gode Ven, og da han er ligefrem og maa vide Besked, saa skal vel noget kunne udrettes.

Jeg giver mig slet ikke tabt, og D. K. Høihed maa ingenlunde forandre eller fravige Deres begyndte store Verk, men blive uforfærdet derved.

Jeg lurer nn paa at faa Bekjendtskab med den keiserlige Minister. Dette Raad gav Hertugen af Gloucester mig. Østerrige formodes ikke at ynde Ponte-Corvo.

Hertugen var fortræffelig og ganske D. K. Høiheds Ven, men han er i Oppositionen, og jeg maa være varsom for ei at choquere [støde] Ministrene.

D. K. Høiheds Brev til Prinsregenten er endnu ikke leveret og kan ei blive det, førend jeg blev erkjendt. Han er rent tabt i publici estimation [den offentlige Agtelse], da han endog om Morgenen er uskikket til Forretninger! Fætteren og han sees slet ikke.

Utallige Ting vilde jeg endnu saa gjerne skrive om, men det maa sandelig bero, til jeg kan opvarte D. K. Høihed.

Underdanigst

C. Anker.